

Софія Генківська

(14 р., Комунальний заклад «Луцький НВК №9», м. Луцьк, Волинська обл.)

Воїни добра

(скорочено)

...20 лютого 2014 року. Найлютіші морози завзято скували тіла двом товаришам. Сьогодні точаться найкри-
вавіші, найзапекліші бої. Повсюди вогонь, крики. Усі звуки змішалися, утворюючи справжнє пекло. Ось з Інсти-
тутської знову принесли мертвих. Закривалені, понівеченні ранами тіла багатьох людей. Багряна від крові земля.
А нагорі чорна завіса з клубків диму закрила небо, крізь неї не проглядаються сонячні промені. Все навколо
нагадує пекло. Великий котел смерті. Люди метушаться. До відважних медиків щохвилини приносять необхідну
провізію, якої як завжди обмаль, як завжди не вистачає. Численним пораненим надають допомогу прямо на про-
мерзлій землі. Лютий мороз сковує тіла. А навколо слози вірних волонтерів, гамір, метушня, без упину прино-
сять інші тіла. Їх накрили клаптями тканини, покривалами. І для цих людей усе скінчилося ось так. На холодній
землі, в жахливий лютневий день під обстріли найманців-снайперів.

Вони боролися, боролися невпинно і невтомно. За матір, в якої здригалося серце щоразу, коли вона бачила
в новинах злощасний Майдан Незалежності та почорнілу стелу, за побратимів, з котрими познайомилися тут, в
будівлі КМДА, коли ділилися разом пайком, безкорисливо дарували свою одежду іншим. А тепер вони лежать. Без
страху... Без болю... Не відчуваючи промерзлої землі, не бачачи гарячого вогню.

В тому пеклі, саме в той страшний, несамовито дикий день був і Сашко. Він був там, куди усі боялися по-
датися, в самому серці війни за справедливість, не в будівлях, не в укриттях, а там, де такі ж, як і він, намагалися
протистояти міцній армії Беркута.

В одну мить для нього все зупинилося, все перестало існувати. Куля в ділянці печінки. Одна, потім друга.
Вони обпікали його, пронизували болем. Перед очима юнака за секунду промайнуло усе життя. Особливо боліс-
ним жаром в душі згадалися останні материнські слова про те, що він молодий, усе життя попереду, перестороги,
слізні благання та прощання. Чи знав він, що покидає старе материнське серце страждати наодинці, плакати без-
сонними ночами біля вікна, широко вдивляючись в двері під їзду, ніби очікуючи, що кровинка повернеться, нескін-
ченно чекати телефонного дзвінка? Все зникло, в очах потемніло. А в голові крутилася одна думка про смерть,
яка прийшла так неочікувано. Ні, він не боявся ні болю, що пронизав його поперек, ні крові, яка фонтанувала з
рані. На мить уявив, як лежатиме з багатьма невідомими, невідзначеними тілами під кривавим полотном.

З останніх сил загорнувся в найрідніше, в український прапор. Він невпинно цілавав стяг і розумів, що його
смерть та нещадні вбивства на Майдані не були даремними, усе це заради єдиної мети – нового, щасливого жит-

тя на теренах своєї Батьківщини. Промайнули у голові пророчі слова національного героя Шевченка: «В сім'ї вольній, новій...». Так, він вже був у цій сім'ї, на цій українській землі, ступав по ній. Проте окропив її не лише вражою, а й своєю молодою кров'ю. Він поліг на фронті правди, поліг у нерівній битві кривавого дня 20 лютого. Навіть його завзятість, бажання допомогти усім, хто потребував допомоги, недитяча хоробрість не вберегли тіло від пронизуючих куль. Він впав без сліз, лише з голосним зойком і янгольським образом матері перед очима.

У свої останні хвилини він лише молився, шептав щось про матір, на очі наверталися слізози. Мама, найрідніша людина, яка щодня плекала його, берегла як зіницю ока. А як вона просила його не йти, ніби передчуvalа, сердешна, загибель єдиного сина. Вона неначе була з ним. Він бачив її поряд, впадаючи у забуття, бачив її щиру ласкаву посмішку у найтяжчі хвилини. Мама не плакала, не кричала. Вона лише ніжно посміхалась, весело близьали її красиві очі. З таким обличчям Сашкові не страшно було помирати, аби лиш материнський образ не покидав його до самого кінця, аби лиш мати змогла себе відчути у новій Україні, де їй немає чого боятися, адже її син відстояв свободу своєю невтішною, несправедливою смертю.

Він не повинен був померти. Адже це її хлопчик, її кровинка, його відважне серце не повинне зупинитися на холодній дорозі Майдану, серед справжнього пекла. Тепер він в темряві помічав обличчя волонтерів та лікарів, які щось шепотіли, намагалися зупинити кровотечу, бачив постать свого найкращого друга, який уклінно скилився над ним і заспокоював, що усе буде добре, що про нього подбають і вилікують. Все було наче в тумані. Він вже не відчував свого тіла, пекельний біль затуманював розум, але попри все до кінця загортався в яскравий український прапор, без упину цілував його, промовляючи у маренні найщиріші слова любові та віданості Батьківщині. Як оспівано в гімні П. Чубинського, він справжній герой, що положив душу й тіло заради свободи. Своєї свободи він не отримав, проте виборов вільну Україну для матері та батька, для всієї родини та України.

Тільки вільний народ своє щастя кує,
Тільки вільний народ і дає, і бере...

Згодом його тіло віднесли до інших невіднаних, закривавлених тіл. Їхня кількість вже перевалила за сотню. Цю трагічну сотню так і назвали – Небесною. Потім була велика процесія, його як героя проводжали в останню путь, хоча він себе таким ніколи не вважав, труна назавжди забрала тіло молодого юнака.

Сашкові було 22 роки. Він так і не побачив життя, не пізнав паоців кохання та не залишив після себе продовження роду. Мати й понині кожен день проводить біля могили сина, розмовляючи з холодною землею, проклинаючи війну, смерть та брехливу владу, яка своїми діями здійняла таку хвилю протесту. Жінка і досі, як і тисячі самотніх матерів, чекає біля вікна, прислухаючись до кроків, чекає, що він зателефонує і скаже, що живий, що в нього все добре, що це не він лежить у чорній могилі. Що їй замінить єдиного сина? Що врятує від болю втрати? Невелика, існуюча лише на папері моральна компенсація, чи, може, нескінченні смерті молодих вояків на Сході? Вони щодня переживають ціле пекло, втішаючи родину по телефону, говорячи, що у них всього вистачає, що все

добре, що скоро повернуться. Так говорив і Сашко, просив не дивитися новини, ніби у них на кривавому Майдані все було гаразд, ніби й не було щогодинних смертей, поранених, крові, пострілів, які все-таки спіtkали юнака. Та тепер його слова залишилися з ним у холодній, промерзлій землі, вони краятимуть серце матері гіркими спогадами, їх згадуватимуть вірні товариші.

Сидить солдат і дивиться на фотокартку. Він щодня згадує молодого Сашка.

Пригадує його веселі блакитні очі, його жваву, дружню мову, його недитячу завзятість, впевненість та відданість. Це додає воїну наснаги в бою. Він пішов на бурений Майдан, не боявся смерті, як і юнак. Проте солдат вижив. Він повернувся навесні до родини під оплески небайдужих громадян з декількома вірними друзями. Солдат, який пройшов крізь усе пекло Майдану, проживши цілу зиму на морозі, зігріваючись хіба що теплим чаєм та одягом, який їм так люб'язно віддавали волонтери, тепер почав істинно цінувати своє життя. Він з болем у серці згадує Небесну сотню, бачить на вулицях численні плакати, тихо вдивляється у кожне обличчя. Це всі його побратими, його друзі. Відважні воїни, які так і не повернулися з подій Революції Гідності.

Влітку солдат ні на хвилину не вагався, записався до батальйону добровольців, невтомно і вірно служив своїй державі. Він потрапив на передову, побачив справжній жах війни. Бачив, як ховаються по підвалих місцеві мешканці, як тихо з болем плачуть діти. Їхні маленькі душі потрапили в полон війни, адже не всі мають змогу вийхати, не всі можуть покинути рідну домівку. Ця малеча давно вже забула про жваві ігри, вона привычайлась мерзнуть в вологому підвальні, здригатися від кожного вибуху, дніми не бачити води та їжі. Маленькі серця цих діток переживають недитяче пекло, вони перестають вірити у добро та щасливе майбутнє.

З пронизуючим болем дивився воїн на усе це. Вдома його теж чекає маленький син, який живе під мирним небом. Найбільше солдат бажав зберегти для своєї родини найкраще – мир та спокій. Вірна дружина й кровинка жили в, здавалося б, далекій столиці, проте чоловік в своїх кошмарах бачив, як обстріли долітають і до його рідного міста, і до оселі.

Промайнули щасливі спогади про безцінні хвилини з найріднішими, знову загули в повітрі кулі, звук яких такий не схожий ні на шелест вітру, ні на гомін степових трав. Жахливий пронизливий звук пострілів, що вмить нагадує про смерть та війну. Залунали крики побратимів, довкола все раз у раз вкривалось сірим димом. Закінчилася хвилина спокою, коли він, здається, пережив усе своє минуле. Поклавши фотографію до кишені, воїн знову повернувся у пекло бою.

Тепер він самовіддано захищає Донецький аеропорт. Щодня бачить людську ненаситність та жорстокість, те, що, здається, не може зробити людина. Але ні...

Варто лише подивитися навколо... Руїни колись величезного мегаполісу, на розбомблених вулицях ні душі. В повітрі палкий, їдкий дим від невпинних обстрілів.

Прекрасний Донецьк тепер лише спопеліле місто. Люди, що плачучи ховаються в підвалих, веселий дитячий гамір, красиві висотки, відомий аеропорт – усе зникає тут з кожним днем. Лише не припиняються обстріли не-наситних терористів... Все місто вкрилося димом. Його скувала кайданами жаху та смерті війна. І тепер, будучи сміливим кіборгом, солдат перш за все хотів звільнити рідну Україну від загарбників.

Адже справжнім завданням захисника своєї країни він вважав повернути на ці нині безлюдні вулиці веселий дитячий сміх, гомін щасливих перехожих та радісні обличчя молодих сімей.

Цей солдат – один із тих мужніх воїнів, хороших сердець, які не бояться ні смерті, ні болю, ні пекла. Щодня він спостерігає страшні наслідки війни: мирних жителів, що з засмученими обличчями покидають те, що будували, викохували багато років, невтішні гіркі дитячі слізози та загибель побратимів. Тих, з якими стояли пліч-о-пліч в найзапекліших боях, тих, з якими ділили один пайок, тих, кого вчили й втішали... В кожного своя власна доля, своє життя, яке обривається в пеклі. Лише біль та страх в очах... Лише сіре небо... І постріли, кулі, снаряди. Руйнується все: дитячі садки, школи, лікарні. Клята війна знищує життя усіх, вона руйнує долі не лише тих, чиї будинки розбомблені, або тих, чиї матері не знайдуть розради й втіхи, оплакуючи молодих синів, а й тих дітей, які переховуються по брудних підвалих, а й тих, хто за сотні кілометрів спостерігає, вдивляється в екран телевізора, чи не знищена, бува, рідна домівка. Але хороший солдат вистоїть. Він витерпить усе і ніколи не відступить. Адже в його руках не лише доля сина, що так далеко пише йому листи, та коханої дружини, домівки, а й усієї рідної України.

